

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Daniely Zemanové a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **SYNOT TIP, a. s.**, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště, zastoupené JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Trojanova 12, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, Odbor rozpočtu a financování, se sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2011, čj. MMB/0418295/2011, ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2011, čj. MMB/0421036/2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2013, čj. 29 Af 4/2012 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Jaroslava Nováka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Platebním výměrem ze dne 23. 9. 2011 správce poplatku (dále též „správní orgán I. stupně“) vyměřil žalobkyni správní poplatek za provozování výherních hracích přístrojů, konkrétně za 11 ks interaktivních videoloterních terminálů povolených Ministerstvem financí na území městské části (na adrese Měříčkova 18, Brno) za období 1. 1. 2009 až 30. 6. 2010, a to dle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, dále pak dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to v celkové výši 330.000 Kč.

[2] Žalobkyně se bránila odvoláním, v němž namítala, že ani s ohledem na judikaturní vývoj nemohl správce poplatků v předmětném období vyměřit. Poplatková povinnost se na ní nevztahovala a vztahovat se ani nemohla. Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2011, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 10. 11. 2011, obě cit. v záhlaví tohoto rozsudku, žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně jen tak, že blíže specifikoval výrobní čísla přístrojů, na něž správní poplatek dopadl, dále opravil součet poplatků vyměřených za jednotlivé přístroje na 306.136 Kč a konečně doplnil přehledovou tabulku, kde byly uvedené výše správních poplatků za jednotlivé zpoplatněné přístroje ve vymezených obdobích.

[3] Žalobkyně brojila proti rozhodnutím žalovaného žalobou. Krajský soud vyhověl. Výkladem relevantních ustanovení zákona č. 183/2010 Sb., jež s účinností od 16. 6. 2010 zavedl do zákona o místních poplatcích pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, krajský soud zjistil, že před nabytím účinnosti této novely nebyly předmětem poplatkové povinnosti videoloterní terminály, tj. takový typ zařízení, o zpoplatnění kterého v této věci jde.

II.

Shrnutí argumentů uvedených v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost. V ní tvrdí, že rozsudek je nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel se domnívá, že právní názor krajského soudu je v přímém rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10, blížeji pak s argumentací obsaženou v bodě 41. Vzhledem k tomu, že zpoplatnění koncových zařízení centrálních loterních systémů nelze podřadit pod oblast povolovacího řízení, je dle stěžovatele třeba tato zařízení podrobit místním poplatkům za výherní hrací přístroje v širším smyslu.

[5] Dále pak stěžovatel nesouhlasí s tím, že judikatorní výklad pojmu výherní hrací přístroj může být použit pouze do budoucna, nikoli však pro již uplynulá poplatková období. Stěžovatel má za to, že vyjasnění obsahu pojmu výherní hrací přístroj Ústavním soudem je legitimním podkladem pro vyměření místního poplatku za koncová zařízení centrálních loterních systémů za období předcházející 16. 6. 2010, a to v těch řízeních, kde dosud neuplynuly propadlé lhůty pro stanovení poplatku dle daňového řádu. Tento postup taktéž nelze považovat za neodůvodněnou změnu správní praxe, neboť taková v minulosti ani neexistovala. Ke stejným závěrům ostatně dospěl Krajský soud v Brně, a to např. v rozsudcích ve věcech sp. zn. 31 Af 282/2011, 31 Af 9/2012 a dalších.

[6] Pokud bylo rozsudkem zrušeno jak rozhodnutí odvolací, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nemohla být výrokem soudu věc vrácena odvolacímu správnímu orgánu, neboť tento nemůže v dané věci dále konat. Procesní pochybení, které krajský soud správním orgánům vytkl, by tyto orgány, v případě plné akceptace právního názoru krajského soudu v dané věci, nemohly napravit. Místní poplatek by nebylo možné vůbec vyměřit. Prvoinstanční správní orgán by za takových okolností musel řízení zastavit.

[7] Žalobkyně soudu zaslala vyjádření, v němž rekapituluje své dosavadní argumenty. Žalobkyně se s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje a kasační stížnosti navrhuje zamítnout.

pokračování

III. Právní názor Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom žádné vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Totožnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, čj. 5 Afs 80/2013-32, ve věci *VIKTORLAPLAY, a. s.* Stěžovatelův odkaz na ustálenou judikaturu Krajského soudu v Brně, který v obdobných věcech judikoval ve prospěch názoru stěžovatele, proto není nadále důvodný. Nejvyšší správní soud odkazovanou linii judikatury již prolomil.

[11] Krajský soud správně vymezil, že pro posouzení této věci je podstatné, že zákon o místních poplatcích ve znění účinném do 15. 6. 2010 upravoval v § 1 písm. g) oprávnění obcí vybírat místní poplatek toliko za provozovaný výherní hrací přístroj. V § 10a odst. 1 téhož zákona v rozhodném období bylo stanoveno, že *[p]oplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj*. Toto ustanovení zákona přitom odkazovalo na zákon o loteriích a jiných podobných hrách, který ve znění účinném po celé předmětné poplatkové období, v § 2 písm. e) stanovil, že loteriemi a jinými podobnými hrami jsou též *sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen „výherní hrací přístroje“)*. V § 17 odst. 1 však tentýž zákon současně uváděl, že *výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče*.

[12] Úvaha stěžovatele, že na základě právních závěrů Ústavního soudu učiněných v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, č. 202/2011 Sb., (N 110/61 SbNU 625), ve věci *Obecně závazná vyhláška města Chrastavy*, mohl správní orgán přistoupit k zpoplatnění jednotlivých koncových zařízení interaktivních videoloterních terminálů, není správná.

[13] Názor stěžovatele nenachází v dikci zákona o místních poplatcích žádnou oporu. Zdejší soud je v této úvaze veden povahou předmětu místního poplatku před novelou provedenou zákonem č. 183/2010 Sb. Předmětem poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích v rozhodném znění jsou jen a pouze výherní hrací přístroje; interaktivní videoloterní terminály nikoliv. Správní orgány proto nemohly postupovat ve smyslu širší definice loterií a podobných her obsažené v § 2 písm. e) zákona o loteriích a jiných podobných hrách, ale, jak správně uzavřel krajský soud, mohly poplatky vyměřovat jen v souladu s užší definicí výherního hracího přístroje obsaženou v § 17 odst. 1 téhož zákona.

[14] Pro tento výklad svědčí také čl. 11 odst. 5 Listiny, který stanoví, že *daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona*. Ústavodárce zamýšlel zabránit situaci, kdy by výběr daní a poplatků závisel na libovůli správního orgánu. Jak je patrné z již cit. rozsudku zdejšího soudu čj. 5 Afs 80/2013-32, zákonným podkladem pro vybírání místních poplatků je § 1 zákona o místních poplatcích, který v relevantních zněních obsahuje taxativní výčet místních poplatků; žádné jiné poplatky, byť za jiné výherní zařízení než zde uvedené, vybírat nelze.

[15] Jediný správný je takový výklad § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění účinném do 15. 6. 2010, který obce opravňuje k uložení místního poplatku za výherní hrací přístroje, splňují-li tato zařízení zároveň definici dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích, v rozhodném znění. Opačný výklad, jak již bylo řečeno, by ponechával prostor pro libovůli při ukládání poplatkové povinnosti, což nelze s odkazem na čl. 11 odst. 5 Listiny ve spojení s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a jemu korespondujícím čl. 2 odst. 2 Listiny připustit (obdobně viz náleží ÚS ze dne 18. 9. 1996, sp. zn. II. ÚS 186/95, č. 83/1996 Sb. ÚS).

[16] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích navíc v rozhodném znění nevyvolává žádné pochybnosti o jeho obsahu. K aplikaci tohoto ustanovení netřeba žádné složité interpretace, neboť pojem výherní hrací přístroj byl zákonodárcem zcela jasně vymezen a žádné pochybnosti o obsahu právní normy nevystaly.

[17] Proto je námitka nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem nedůvodná.

[18] Stěžovatel se dále domníval, že judikaturní vyjasnění pojmu výherní hrací přístroj je legitimním podkladem pro zpětné vyměření místního poplatku za koncová zařízení centrálních loterních systémů za období předcházející 16. 6. 2010, a to i v těch řízeních, kde dle daňového řádu dosud neuplynuly propadlé lhůty pro stanovení poplatku.

[19] Tento názor stěžovatele je nesprávný. K žádnému pro tuto věc relevantnímu vyjasnění pojmu výherní hrací přístroj pro účely zpoplatňování koncových zařízení centrálních loterních systémů nedošlo, neboť Ústavní soud v již cit. náleží sp. zn. Pl. ÚS 29/10 řešil věcně odlišnou otázku, a to regulace interaktivních videoloterních terminálů místně příslušnou územní samosprávou. Právní názory zde uvedené nelze automaticky a bez dalšího vztáhnout na vyměřování místních poplatků za koncové zařízení centrálních loterních systémů.

[20] Proto je i tato námitka nedůvodná.

[21] Krajský soud zrušil jak rozhodnutí stěžovatele, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc vrátil k dalšímu řízení stěžovateli. Stěžovatel se však domnívá, že v této věci nemůže nadále konat, neboť věc mohla být vrácena pouze prvoinstančnímu správnímu orgánu.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že správní orgány obou stupňů posoudily věc po právní stránce nesprávně. Krajský soud postupoval správně, pokud obě rozhodnutí správních orgánů zrušil. Tím, že krajský soud věc vrátil zpět žalovanému, nepochybil. Z procesního rámce, který řízení před krajským soudem reguluje, konkrétně pak z § 78 odst. 3 s. ř. s. plyne, že *[z]rušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo*, a z odst. 4 *[z]ruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému*. Již z gramatického výkladu je zřejmé, že soud po zrušení správního rozhodnutí správní rozhodnutí ruší, zpravidla věc vrací žalovanému, nikoli správnímu orgánu I. stupně, k dalšímu řízení.

[23] Tato kasační námitka je tudíž nedůvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

pokračování

[25] Žalovaná měla ve věci plný úspěch, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila vůči stěžovateli. Nejvyšší správní soud úspěšně žalobkyni přiznal náhradu nákladů v souladu s § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za jeden úkon právních služeb à 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 31. 1. 2014), dále byla přiznána náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 3.400 Kč. Protože právnická osoba zřízená podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, jejímž společníkem je žalobkynin advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 714 Kč, odpovídající dani, kterou je zmíněná právnická osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 4.114 Kč. Jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto rozhodnutí, tuto částku je povinen stěžovatel (žalovaný) zaplatit žalobkyni k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Jaroslava Nováka do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu